

Emri i Lëndës : Letërsi Amerikane II							
Kodi	Tipi	Semestri	Leksione (orë/javë)	Seminare (orë/javë)	Lab (orë/javë)	Kredite	ECTS
ELL 314	B	Pranverë	3.00	0.00	0.00	3.00	5.00
Lektori		Tidita Abdurrahmani, Prof. Asoc. Dr.					
Asistenti							
Gjuha e kursit		Anglisht					
Niveli i lëndës		Bachelor					
Përshkrimi		Lënda synon t'i njohë studentët me lëvizjet, periudhat dhe autorët kryesorë të Letërsisë Amerikane nga fillimet e saj, romantizmi deri në ditët e sotme. Ajo i mbulon të tri gjinitë: prozën, poezinë dhe dramën ku tekstet letrare vendosen në kontekstin e gjerë shoqëror dhe historik të kohës së tyre dhe konceptohen si shfaqje të rëndësishme të kulturës.					
Objektivat		Në fund të këtij kursi studentët do të jenë në gjendje të: ■ Analizojnë marrëdhëniet midis Letërsisë Moderne/Postmoderne Amerikane dhe historisë kulturore, politike dhe sociale të periudhës; ■ Angazhohen në mënyrë kritike me një sërë qasjesh të ndryshme kritike ndaj Letërsisë Moderne.Postmoderne Amerikane; ■ Diskutojnë mënyrat në të cilat shkrimtarët e Letërsisë Moderne/Postmoderne Amerikane iu qasen pyetjeve që kanë të bëjnë me organizimin e shoqërisë dhe natyrën e identitetit; ■ Vlerësojnë një gamë të gjerë qasjesh kritike dhe teorike; ■ Te përfshijnë argumentet në mënyrë efektive në të folur dhe me shkrim në një nivel të avancuar					
Konceptet Kryesore		modernizem , postmodernizem, fragmentarizim, pastiche, intertekstualitet,					
Programi i Lëndës							
Java		Tema					
1		Letersia Postmoderne Termi letërsi postmoderne përdoret për të përshkruar karakteristika të caktuara të letërsisë pas Luftës së Dytë Botërore (duke u mbështetur shumë, për shembull, në copëzimin, paradoksin, narratorët e diskutueshëm, etj.) Dhe një reagim kundër ideve të iluminizmit të nënkuptuara në letërsinë moderniste. Letërsia postmoderne, si postmodernizmi në tërësi, është e vështirë të përcaktohet dhe ka pak marrëveshje mbi karakteristikat e sakta, qëllimin dhe rëndësinë e letërsisë postmoderne. Por siç ndodh shpesh me lëvizjet artistike, letërsia postmoderne zakonisht përcaktohet në lidhje me pararendësin e saj. Për shembull, një vepër letrare postmoderne tenton të mos përfundojë me përfundimin e lidhur mjeshtërisht siç gjendet shpesh në letërsinë moderniste, por shpesh e parodon atë. Autorët postmodernë priren të festojnë shansin mbi zanatin dhe të përdorin më tej metafikcionin për të minuar autoritetin e shkrimtarit. Karakteristikë tjetër e letërsisë postmoderne është vënia në dyshim e dallimeve midis kulturës së lartë dhe të ulët përmes përdorimit të pastiche, kombinimi i subjekteve dhe zhanreve që më parë nuk konsideroheshin të përshtatshme për letërsinë.					

2	KRAHASIMET ME LETERSINE MODERNE Të dy letërsitë moderne dhe ato postmoderne përfaqësojnë një shkëputje nga realizmi i shekullit të 19-të. Në zhvillimin e karakterit, letërsia moderne dhe postmoderne eksplorojnë subjektivizmin, duke u kthyer nga realiteti i jashtëm për të ekzaminuar gjendjet e brendshme të vetëdijes, në shumë raste duke u mbështetur në shembuj modernistë në stilet e "rrjedhës së ndërgjegjes" të Virginia Woolf dhe James Joyce, ose poezi eksploruese si <i>The Toka</i> e mbeturinave nga TS Eliot. Për më tepër, letërsia moderne dhe postmoderne eksplorojnë fragmentaritetin në ndërtimin narrativ dhe atë të karakterit. Toka e Mbeturinave shpesh përmendet si një mjet për të dalluar letërsinë moderne dhe postmoderne. Poezia është fragmentare dhe përdor pastiche si shumë letërsi postmoderne, por folësi në Tokën e Mbeturinave thotë, "këto fragmente i kam hequr kundër rrënojave të mia". Literatura moderniste e sheh copëzimin dhe subjektivitetin ekstrem si një krizë ekzistenciale, ose konflikt të brendshëm freudian, një problem që duhet zgjidhur dhe artisti shpesh citohet si ai që e zgjidh atë. Sidoqoftë, postmodernistët shpesh demonstrojnë se ky kaos është i pakapërcyeshëm; artisti është impotent dhe e vetmja rekurs kundër "shkatërrimit" është të luajë brenda kaosit. Lojërat e gjalla janë të pranishme në shumë vepra moderniste (për shembull Joyce's <i>Finnegans Wake</i> ose Virginia Woolf's <i>Orlando</i>,) dhe ato mund të duken shumë të ngjashme me veprat postmoderne, por me postmodernizmin lozonia bëhet qendrore dhe arritja aktuale e rendit dhe kuptimit bëhet e pamundur
3	3. Zhvillimet e pasluftës dhe figurat e tranzicionit Megjithëse letërsia postmoderniste nuk i referohet gjithçkaje të shkruar në periudhën postmoderne, disa zhvillime të pasluftës në letërsi (të tilla si Teatri i Absurdit, Gjenerata e Rrahjeve dhe Realizmi Magjik) kanë ngjashmëri të konsiderueshme. Këto zhvillime herë pas here emërtohen kolektivisht "postmoderne"; më shpesh, disa figura kryesore (Samuel Beckett, William S. Burroughs, Jorge Luis Borges, Julio Cortázar dhe Gabriel García Márquez) përmenden si kontribues të rëndësishëm në estetikën postmoderne
4	4. Zhvillimet e pasluftës dhe figurat e tranzicionit vazhdim. Puna e Jarry, Surrealisteve, Antonin Artaud, Luigi Pirandello e kështu me radhë gjithashtu ndikuan në punën e dramaturgëve nga Teatri i Absurdit. Termi "Teatri i Absurdit" u shpik nga Martin Esslin për të përshkruar një tendencë në teatër në vitet 1950; ai e lidhi atë me konceptin e Albert Camus për absurdin. Shfaqjet e Teatrit të Absurdit fikson paralel modern në shumë mënyra. Për shembull, Sopranoja Bald nga Eugène Ionesco është në thelb një seri klisesh të marra nga një libër shkollor. Një nga figurat më të rëndësishme që kategorizohet si Absurdist dhe Postmodern është Samuel Beckett. Vepra e Samuel Beckett shpesh shihet se shënon kalimin nga modernizmi në postmodernizëm në letërsi. Ai kishte lidhje të ngushta me modernizmin për shkak të miqësisë së tij me James Joyce; megjithatë, puna e tij ndihmoi në formësimin e zhvillimit të letërsisë larg modernizmit. Joyce, një nga shembujt e modernizmit, festoi mundësinë e gjuhës; Beckett kishte një zbulim në vitin 1945 se, për t'i shpëtuar hijes së Joyce, ai duhet të përqendrohet te varfëria e gjuhës dhe e njeriut si një dështim. Puna e tij e mëvonshme, gjithashtu, paraqiti personazhe të mbërthyer në situata të pashmangshme duke u përpjekur në mënyrë të pafuqishme për të komunikuar burimin e vetëm të të cilëve është të luajnë, për të bërë më të mirën e asaj që kanë. Siç thotë Hans-Peter Wagner, "Kryesisht i shqetësuar për ato që ai i pa si të pamundura në trillime (identiteti i personazheve; vetëdije e besueshme; besueshmëria e vetë gjuhës; dhe rubrikimi i letërsisë në zhanre) eksperimentet e Beckett me formën narrative dhe me shpërbërjen e narracioni dhe karakteri në trillim dhe dramë e fitoi atë me Çmimin Nobel për Letërsi në 1969. Veprat e tij të botuara pas vitit 1969 janë kryesisht përpjekje meta-letrare që duhen lexuar në dritën e teorive të tij dhe veprave të mëparshme dhe përpjekjes për të dekonstruktuar format dhe zhanret letrare [...] Teksti i fundit i Beckett botuar gjatë jetës së tij, <i>Stirrings Still</i> (1988), shkatërron barrierat midis dramës, trillimit dhe poezisë, me tekstet e koleksionit të përbëra pothuajse tërësisht nga jehona dhe përsëritje të veprës së tij të mëparshme [...]

5	5. "The Beat Generation" është një emër i shpikur nga Jack Kerouac për rininë e pakënaqur të Amerikës gjatë viteve 1950 materialiste; Kerouac zhvilloi idetë e automatizmit në atë që ai e quajti "prozë spontane" për të krijuar një epikë maksimaliste, me shumë romane, të quajtur Legjenda Duluoz në formën e Marcel Proust në kërkim të kohës së humbur. "Gjenerata e Rrahjeve" shpesh përdoret më gjerësisht për t'iu referuar disa grupeve të shkrimtarëve amerikanë të pasluftës nga poetët e Malit të Zi, Shkolla e Nju Jorkut, Rilindja e San Franciskos, etj. Këta shkrimtarë herë pas here janë referuar edhe si "Postmodernët" (shih veçanërisht referencat nga Charles Olson dhe antologjitë e Grove redaktuar nga Donald Allen). Megjithëse ky është tani një përdorim më pak i zakonshëm i "postmodernit", referencat ndaj këtyre shkrimtarëve si "postmodernistë" ende shfaqen dhe shumë shkrimtarë të lidhur me këtë grup (John Ashbery, Richard Brautigan, Gilbert Sorrentino, dhe kështu me radhë) shfaqen shpesh në listat e postmodernëve shkrimtarë. Një shkrimtar i lidhur me Gjeneratën e Rrahjeve që shfaqet më shpesh në listat e shkrimtarëve postmodernë është William S. Burroughs. Burroughs botoi Dreka e Lakur në Paris në 1959 dhe në Amerikë në 1961; ky konsiderohet nga disa romani i parë i vërtetë postmodern sepse është fragmentar, pa hark qendror narrativ; ajo përdor pastiche për të palosur elemente nga zhanret e njohura të tilla si trillimi detektiv dhe trillimi shkencor; është plot parodi, paradoks dhe lozonjë; dhe, sipas disa llogarive, miqtë Kerouac dhe Allen Ginsberg redaktuan librin të udhëhequr rastësisht. Ai gjithashtu shënohet, së bashku me Brion Gysin, për krijimin e teknikës "cut-up", një teknikë (e ngjashme me "Poezinë Dadaiste" të Tzara) në të cilën fjalët dhe frazat priten nga një gazetë ose botim tjetër dhe riorganizohen për t'u formuar një mesazh i ri. Kjo është teknika që ai përdori për të krijuar romane të tilla si Nova Express dhe Bileta që shpërtheu.
6	Realizmi Magjik është një teknikë e popullarizuar në mesin e shkrimtarëve të Amerikës Latine (dhe gjithashtu mund të konsiderohet zhanër i saj) në të cilën elementët e mbinatyrshëm trajtohen si të rëndomtë (një shembull i famshëm që është trajtimi me mendje praktike dhe në fund të fundit shpërfillës i një figure me sa duket engjëjlore të Gabriel García Márquez "Një burrë shumë i moshuar me krahë të jashtëzakonshëm"). Megjithëse teknika i ka rrënjët e saj në tregimin tradicional, ajo ishte një pjesë qendrore e "bumit" të Amerikës Latine, një lëvizje bashkëkohore me postmodernizmin. Disa nga figurat kryesore të "Bumit" dhe praktikuesit e Realizmit Magjik (Gabriel García Márquez, Julio Cortázar etj.) Nganjëherë renditen si postmodernistë. Megjithatë, ky etiketim nuk është pa probleme. Në Amerikën Latine që flet Spanjisht, modernizmi dhe posmodernizmi i referohen lëvizjeve letrare të fillimit të shekullit të 20-të që nuk kanë asnjë lidhje të drejtpërdrejtë me modernizmin dhe postmodernizmin në anglisht. Duke e parë atë anakronike, Octavio Paz ka argumentuar se postmodernizmi është një provim i madh i importuar që është i papajtueshëm me prodhimin kulturor të Amerikës Latine. Së bashku me Beckett dhe Borges, një figurë kalimtare e cituar zakonisht është Vladimir Nabokov; si Beckett dhe Borges, Nabokov filloi botimin para fillimit të postmodernitetit (1926 në rusisht, 1941 në anglisht). Megjithëse romani i tij më i famshëm, Lolita (1955), mund të konsiderohet një roman modernist ose një postmodernist, vepra e tij e mëvonshme (konkretisht Zjarri i Zbehtë në 1962 dhe Ada ose Ardor: Një Kronikë Familjare në 1969) janë më qartë postmoderne, shih Brian McHale
7	Fusha dhe temat e postmodernizmit Postmodernizmi në letërsi nuk është një lëvizje e organizuar me udhëheqës ose figura qendrore; prandaj, është më e vështirë të thuash nëse ka mbaruar ose kur do të mbarojë (krahasuar me, të themi, deklarimi i fundit të modernizmit me vdekjen e Joyce ose Woolf). Padyshim postmodernizmi arriti kulmin në vitet 60 dhe 70 me botimin e Catch-22 në 1961, Lost in the Funhouse në 1968, Slaughterhouse-Five në 1969, Gravit's Rainbow në 1973 dhe shumë të tjerë. Disa deklaruan vdekjen e postmodernizmit në vitet 80 me një valë të re të realizmit të përfaqësuar dhe frymëzuar nga Raymond Carver. Tom Wolfe në artikullin e tij të vitit 1989 "Stalking the Billion-Footed Beast" bëri thirrje për një theks të ri në realizmin në trillim për të zëvendësuar postmodernizmin. [9] Me këtë theks të ri në realizëm në mendje, disa deklaruan Zhurmën e Bardhë në 1985 ose Vargjet Satanike në 1988 si romanet e fundit të mëdhenj të epokës postmoderne. Një brez i ri shkrimtarësh - të tillë si David Foster Wallace, Giannina Braschi, Dave Eggers, Michael Chabon, Zadie Smith, Chuck Palahniuk, Jennifer Egan, Neil Gaiman, Richard Powers, Jonathan Lethem - dhe botime të tilla si McSweeney's, The Believer dhe faqet trilluese të The New Yorker, paralajmërojnë ose një kapitull të ri të postmodernizmit ose ndoshta post-postmodernizëm. [1] [10] Temat dhe teknikat e zakonshme Të gjitha këto tema dhe teknika përdoren shpesh së bashku. Për shembull, metafigsi dhe pastiche përdoren shpesh për ironi. Këto nuk përdoren nga të gjithë postmodernistët dhe as kjo nuk është një listë ekskluzive e tipareve
8	Provimi Gjysmëfinal

9	TEKNIKAT POSTMODERNE Ironia, gjallëria, humori i zi Linda Hutcheon pohoi se trillimi postmodern si një e tërë mund të karakterizohej nga thonjëza ironike, se shumë prej tyre mund të merren si gjuhë-në-faqe. Kjo ironi, së bashku me humorin e zi dhe konceptin e përgjithshëm të "lojës" (lidhur me konceptin e Derridës ose idetë e mbrojtura nga Roland Barthes në Kënaqësinë e Tekstit) janë ndër aspektet më të njohura të postmodernizmit. Intertekstualiteti Meqenëse postmodernizmi përfaqëson një koncept të decentralizuar të universit në të cilin veprat individuale nuk janë krijime të izoluar, pjesa më e madhe e përqendrimit në studimin e letërsisë postmoderne është në intertekstualitetin: marrëdhënia midis një teksti (një roman për shembull) dhe një tjetri ose një teksti brenda pëlhura e ndërthurur e historisë letrare. Pastiche Lidhur me ndërtekstualitetin postmodern, pastiche do të thotë të kombinosh, ose "ngjitësh" së bashku, elementë të shumtë. Në letërsinë postmoderniste ky mund të jetë një homazh ose një parodi e stileve të së kaluarës. Mund të shihet si një përfaqësim i aspekteve kaotike, pluraliste ose të mbytura nga informacioni i shoqërisë postmoderne
10	Metafikcioni në thelb ka te beje me shkrimin ose "aparatin në plan të parë", siç është tipike për qasjet dekonstruksioniste, duke e bërë të dukshme për lexuesin artificialitetin e artit ose trillimin e trillimit dhe në përgjithësi shpërfill domosdoshmërinë për "pezullim të qëllimshëm të mosbesimit" [[kërkohet citimi] Për shembull, ndjeshmëria dhe metafikimi postmodern diktojnë që veprat e parodisë të paradojnë idenë e vetë parodisë. Fabulation Fabulation është një term që përdoret ndonjëherë në shkëmbim me metafikcin dhe lidhet me pastiche dhe Realizmin Magjik. Ishtë një refuzim i realizmit i cili përqafton nocionin se letërsia është një vepër e krijuar dhe jo e lidhur me nocione të mimesis dhe vërtetësisë. Kështu, trillimi sfidon disa nocione tradicionale të letërsisë - struktura tradicionale e një romani ose roli i rrëfimtari, për shembull - dhe integron nocione të tjera tradicionale të tregimit, duke përfshirë elemente fantastikë, siç janë magjia dhe miti, ose elemente nga zhanret e njohura si p.sh. trillime shkencore. Nga disa llogari, termi u shpik nga Robert Scholes në librin e tij The Fabulators. Shembuj të fortë të trillimeve në letërsinë bashkëkohore gjenden në "Shtetet e Bashkuara të Bananës" të Giannina Braschi dhe Haroun të Salman Rushdie dhe Detit të Tregimeve.
11	Shtrembërimi i përkohshëm në letërsinë postmoderne Kjo është një teknikë e zakonshme në trillimet moderniste: copëzimi dhe rrëfimet jo-lineare janë tipare qendrore si në letërsinë moderne ashtu edhe në atë postmoderne. Shtrembërimi i përkohshëm në trillimet postmoderne përdoret në mënyra të ndryshme, shpesh për hir të ironisë. Metafikimi historiografik (shih më lart) është një shembull i kësaj. Shtrembërimet në kohë janë tipare qendrore në shumë prej romaneve jolineare të Kurt Vonnegut, më i famshmi prej të cilëve është ndoshta Billy Pilgrim në Slaughterhouse-Five duke u bërë "i papenguar në kohë". Në Fluturim për në Kanada, Ishmael Reed merret me lojë me anakronizmat, Abraham Lincoln duke përdorur një telefon për shembull. Koha gjithashtu mund të mbivendoset, përsëritet ose ndahet në mundësi të shumta. Për shembull, në "The Babysitter" nga Robert Coover nga Pricksongs & Descants, autori paraqet ngjarje të shumta të mundshme që ndodhin njëkohësisht - në një seksion babysitter vritet ndërsa në një seksion tjetër asgjë nuk ndodh dhe kështu me radhë - megjithatë asnjë version i historisë nuk favorizohet pasi versioni i saktë
12	Realizmi magjik në letërsinë postmoderne Realizmi magjik mund të jetë vepër letrare e shënuar nga përdorimi i figurave dhe objekteve të vizatuara në mënyrë të qetë, të përcaktuara mprehtësisht, qartë, figurave dhe objekteve të përshkruara në një mënyrë surrealistë. Temat dhe temat shpesh janë imagjinare, disi të çuditshme dhe fantastike dhe me një cilësi të caktuar si ëndrra. Disa nga tiparet karakteristike të këtij lloji të trillimeve janë përzjerja dhe ballafaqimi i ndërrimeve realiste dhe fantastike ose të çuditshme, të afta të kohës, rrëfimet dhe komplotet e ngatërruara dhe madje labirintisht, përdorimi i ndryshëm i ëndrrave, miteve dhe historive të zanave, ekspresioniste dhe madje surrealistë përshkrimi, erudicioni misterioz, elementi i befasisë ose tronditjes së papritur, e tmerrshmja dhe e pashpjegueshmja. Hashtë aplikuar, për shembull, në veprën e Jorge Luis Borges, Argjentinasi i cili në 1935 botoi Historia e tij Universale de la infamia, e konsideruar nga shumë si vepra e parë e realizmit magjik. Romancieri kolumbian Gabriel García Marquez konsiderohet gjithashtu si një eksponent i shquar i këtij lloji të trillimeve - veçanërisht romani i tij Njëqind vjet vetmi. Kubani Alejo Carpentier është një tjetër përshkruar si një "realist magjik". Postmodernistët si Salman Rushdie dhe Italo Calvino zakonisht përdorin Realizmin Magjik në punën e tyre. [1] [15] Një shkrimje e fabulizmit me realizmin magjik është e dukshme në historitë e shkurtra amerikane të shekullit të 21-të, siç janë "Tavani" i Kevin Brockmeier, "Big Me" i Dan Chaon, "Ekspozimi" i Jacob M. Appel dhe "Dera e Moring" e Elizabeth Graver.

13	Perspektiva të ndryshme në letërsinë postmoderne John Barth, romancieri postmodernist i cili flet shpesh për etiketën "postmodern", shkroi një ese me ndikim në 1967 të quajtur "Literatura e Lodhjes" dhe në 1979 shkroi "Literatura e Rimbushjes" në mënyrë që të sqaronte esenë e mëparshme. "Letërsia e rraskapitjes" kishte të bënte me nevojën për një epokë të re në letërsi pasi modernizmi e kishte shteruar vetveten. Në "Literatura e rimbushjes" Barth thotë, Autori im ideal Postmodernist as thjesht nuk hedh poshtë as thjesht imiton as prindërit e tij Modernistë të shekullit të 20-të, as gjyshërit e tij premodernistë të shekullit të 19-të. Ai e ka gjysmën e parë të shekullit tonë nën rripin e tij, por jo në shpinë. Pa u futur në thjeshtësinë morale ose artistike, mjeshtërinë e dobët, venelitetin e Madison Avenue, ose naivitetin e rremë ose të vërtetë, ai megjithatë aspiron një trillim më demokratik në tërheqjen e tij sesa mrekullitë e tilla të Modernizmit të vonë, siç janë Tekstet e Beckett për Asgjë ... Postmodernisti ideal romani në një farë mënyre do të ngrihet mbi grindjen midis realizmit dhe irrealizmit, formalizmit dhe "përmbajtjes", letërsisë së pastër dhe të përkushtuar, letërsisë artistike dhe trillimeve junk ... [35] Shumë prej romaneve të mirënjohura postmoderne kanë të bëjnë me Luftën e Dytë Botërore, një nga më të famshmit prej të cilëve ishte Joseph Heller's Catch-22. Heller pretendoi romanin e tij dhe shumë prej romaneve të tjera amerikane të kohës kishin më shumë të bënin me gjendjen e vendit pas luftës:
14	PERSPEKTIVA TE NDRYSHME MBI POSTMODERNIZMIN 2 Novelisti dhe teoricieni Umberto Eco shpjegon idenë e tij të postmodernizmit si një lloj kodimi i dyfishtë: Unë mendoj për qëndrimin postmodern si një burrë që e do një grua shumë të kultivuar dhe e di që ai nuk mund t'i thotë asaj "Unë të dua çmendurisht", sepse ai e di që ajo e di (dhe se ajo e di se ai e di) që këto fjalë kanë tashmë është shkruar nga Barbara Cartland. Ende ekziston një zgjidhje. Ai mund të thotë "Siç do ta shprehte Barbara Cartland, të dua çmendurisht". Në këtë pikë, duke shmangur pafajësinë e rreme, duke thënë qartë se nuk është më e mundur të flasësh pafajësisht, ai megjithatë do të thotë atë që donte t'i thoshte gruas: se ai e do atë në një epokë të pafajësisë së humbur. Novelisti David Foster Wallace në esenë e tij të vitit 1990 "E Unibus Pluram: Televizioni dhe Fiction i Shteteve të Bashkuara" bën lidhjen midis rritjes së postmodernizmit dhe ngritjes së televizionit me tendencën e tij drejt vetë-referencës dhe ballafaqimin ironik të asaj që është parë dhe asaj që thuhet. Kjo, pretendon ai, shpjegon epërsinë e referencave të kulturës pop në letërsinë postmoderne:
15	Përmbledhje
16	Provim Final

Parakushtet	Studenti duhet të frekuentojë lëndën në masën minimale prej 75%.
Literatura	• Baym, N.,Franklin,W., Gura, P.,Krupat,A.(2007). The Norton Anthology of American Literature.
Referenca të tjera	• Cunliffc, M.(1991). The Literature of the United States of America. 4th ed., Penguin Books, London. • Daiu, M.(2000). Profile autorësh modernë amerikanë. Shtëpia Botuese e Librit Universitar. Tiranë.

Rezultatet e Lëndës dhe Kompetencat	
1	Studentët kuptojnë dhe vlerësojnë dokumentet e letërsisë Amerikane si dokumentë historikë dhe reflektime filozofike mbi vlerat, stilin e jetesës dhe veprat e letërsisë Amerikane.
2	Studentët janë në gjendje të lexojnë, analizojnë dhe interpretojnë pjesët e veprave letrare.
3	Studentët janë në gjendje të përfshihen në analiza të thella rreth veprave të rrymave të ndryshme të letërsisë Amerikane.

Mënyra e Vlerësimit të Lëndës			
Notat e Ndërmjetme	Sasia	Përqindja	
Gjysmë finale	1	20	
Kuize	0	0	
Projekte	0	0	
Projekte semestrale	1	20	
Punë laborator	0	0	
Pjesëmarrja në mësim	1	10	
Kontributi i notave të ndërmjetme mbi vlerësimin final			50
Kontributi i provimit final mbi vlerësimin final			50
Total			100
Ngarkesa ECTS (Në Bazë të Ngarkesës së Studentit)			
Aktivitetet	Sasia	Kohëzgjatja (orë)	Ngarkesa Totale (orë)
Kohëzgjatja e kursit (Duke përfshirë edhe javën e provimeve : 16x Orët totale të kursit)	16	3	48
Orët e studimit jashtë klase (Parapërgatitje, Praktika etj)	14	4	56
Detyra	1	4	4
Gjysmë finale	1	6	6
Provimi final	1	10	10
Të tjera	0	0	0
Ngarkesa totale e orëve			124
Ngarkesa totale e orëve / 25 (orë)			4.96
ECTS			5.00